

Arrest

nr. 107 098 van 23 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine, geboren op 19 juni 1981 te Conakry. Op 5 februari 2012 kwam u in België aan, waar u daags nadien een eerste asielaanvraag indiende bij Dienst Vreemdelingenzaken. Op 14 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 6 juni 2012 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing, maar de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij het arrest van 5 oktober 2012 (arrestnr. 89 152).

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, vroeg u op 31 oktober 2012 een tweede keer asiel aan. In het kader hiervan stelde u te blijven bij de verklaringen die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag aflegde. U herhaalde dat uw echtgenoot, [T.A.D.], werd gezocht door de autoriteiten wegens zijn lidmaatschap en activiteiten voor de Union des Forces Démocratiques

de Guinée (UFDG). Aangezien hij wist onder te duiken, hoopten diezelfde autoriteiten via u te weten te komen waar uw man zich verscholen hield. Nadat u op 1 februari 2012 door militairen werd opgepakt ter ondervraging en u te horen kreeg dat men u geen rust zou gunnen alvorens men uw man vond, besloot u te vluchten. Thans onderhoudt u onder meer contact met uw schoonmoeder, [H.A.B.], en via haar vernam u dat de autoriteiten het nu op haar gemunt hebben en ze al ruim een jaar wordt bedreigd. U legt ter staving van uw asielaanvraag enkele nieuwe stukken neer, meer bepaald:

- een originele lidkaart van UFDG Guinee (n° 304900) afgeleverd in 2008 op uw naam
- een origineel attest, opgesteld op 15 oktober 2012 door de vicevoorzitter van UFDG Guinee, Fodé Oussou Fofana, waarin hij verklaart dat u militante van de partij was
- een originele steunkaart van de section motard van UFDG (n° 502) afgeleverd op 22 juli 2008 op uw naam
- een origineel attest, opgesteld op 22 oktober 2012 door de voorzitter van de section motard van de UFDG, Diallo Amadou Oury, waarin hij getuigt dat u de penningmeester was van de section motard, dat u zeer actief was wat betreft fondsenwerving en dat u bedreigd werd nadat uw man problemen kreeg
- een origineel attest, opgesteld op 22 oktober 2012 door de voorzitter van de section motard van de UFDG, Diallo Amadou Oury, waarin hij verklaart dat uw man assistent secretaris-generaal van de section motard was, dat hij op 25 januari 2012 vluchtte omdat hij gezocht werd door de autoriteiten en ervan werd verdacht betrokken te zijn bij de aanval op het huis van de president Alpha Condé op 19 juli 2011 en dat er sindsdien van hem niets meer werd vernomen
- een originele lidkaart van UFDG België (n° 2012/0051) op uw naam
- een originele getuigenis, opgesteld op 18 februari 2013 door Safayou Bah van UFDG België, waarin hij attesteert dat u sinds 2012 een zeer actieve militante bent binnen de federatie UFDG België
- een convocatie, gedateerd op 13 maart 2012, waarin uw man wordt opgeroepen zich aan te melden bij Escadron Gendarmerie Mobile n° 2 Hamdallaye op 16 maart 2012
- een convocatie, gedateerd op 13 augustus 2012, waarin u wordt opgeroepen u aan te melden bij Escadron Gendarmerie Mobile n° 2 Hamdallaye op 14 augustus 2012
- een ontvangstbewijs van DHL, gedateerd op 25 oktober 2012
- een huwelijksakte van uw huwelijk met [T.A.D.] op 22 september 2006.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er in het kader van uw eerste asielaanvraag op 6 februari 2012 door het Commissariaat-generaal op 14 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werden in deze beslissing het lidmaatschap en de activiteiten van uw echtgenoot voor de UFDG ongeloofwaardig geacht. Bijgevolg werd evenmin enig verder geloof gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de autoriteiten, aangezien u verklaarde dat deze vrees voortvloeide uit het onaannemelijk geachte feit dat uw echtgenoot werd gezocht door de autoriteiten omwille van zijn activisme voor de UFDG. Vervolgens bevestigde de Raad van Vreemdelingenbetwistingen op 5 oktober 2012 dat er 'geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag' (arrest RvV nr. 98 694, p. 7) en werd het door u ingediende beroep verworpen. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er dus toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Gevraagd of u bij de verklaringen bleef die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde, antwoordde u instemmend (CGVS dd. 20/02/2013, p. 5). Wel wenste u te benadrukken dat u penningmeester was van de section motard van de UFDG en beweerde u dat dit element werd veronachtzaamd tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS dd. 20/02/2013, p. 5). U stelde: 'Als penningmeester was het mijn taak geld te verzamelen met andere vrouwen, met het geld maakten wij T-shirts, die droegen we tijdens de manifestaties' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 6). In het gehoorverslag van uw eerste asielaanvraag staat echter vrijwel volledig dezelfde verklaring te lezen: 'Ik nam zelf ook wat deel. Ik was niet erg gekend, vooral bij de vrouwen van onze wijk. Ze hadden me de post van schatbewaarder gegeven binnen hun groep. Als we een beetje geld hadden, nam ik dat om T-shirts te gaan laten maken met daar UFDG op. Als er dan manifestaties waren dan droegen we die T-shirts om op straat te gaan' (CGVS dd. 08/05/2012, p. 4-5). Dat er in de beslissing van de Commissaris-generaal van 14 mei 2012 niet expliciet gerefereerd werd aan uw penningmeesterschap doet niets af aan het feit dat er weldegelijk in rekening werd gebracht dat u 'een groepje vrouwen op[richtte] die uw man en de UFDG steunden' (CGVS dd. 14/05/2012, p. 1). Er kan met andere woorden bezwaarlijk

worden gesteld dat dit een nieuw element vormt dat niet in aanmerking werd genomen bij uw eerste asielaanvraag. Tevens drong u erop aan de leden van de section motard op te noemen, naar uw zeggen omdat 'deze vraag me werd gesteld tijdens uw eerste gehoor' en 'er werd gemeld in de beslissing dat ik de namen van de leden van de section motard niet had genoemd' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 16; 6). Vervolgens somt u een lange lijst op van personen en hun respectievelijke functies binnen de section motard (CGVS dd. 20/02/2013, p. 16-17), terwijl u in uw eerste gehoor louter stelde: 'ik kende enkel twee mensen, mijn man en zijn neef die overigens het meest bekend waren, er waren wel nog anderen die zich aansloten bij hen' (CGVS dd. 08/05/2012, p. 6). Uw onwetendheid tijdens uw eerste gehoor en het feit dat u nu wel een uitgebreide reeks leden van de section motard kan opnoemen, doet wenkbrauwen fronsen. Door dit hemelsbrede verschil lijkt het er immers sterk op dat u in tussentijd uw kennis over de section motard bijspijkerde en uw opsomming komt dan ook eerder ingestudeerd dan doorleefd over.

In het licht van dit alles mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die wel op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw eerste asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertoe legde u een aantal documenten voor, maar deze overtuigen geenszins. Om enige bewijswaarde te hebben moeten ze immers gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen en dit is in deze allerm minst het geval.

Vooreerst kunnen enkele ernstige kanttekeningen worden gemaakt bij de lidkaart op uw naam die u voorlegde ter staving van uw lidmaatschap van UFDG Guinee vanaf 2008.

Gevraagd naar eventuele politieke activiteiten bij de registratie van uw eerste asielaanvraag op Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat u lid was van UFDG. Meer bepaald preciseerde u dat uw man politiek actief was en dat u hem hielp door met vrouwen te praten en geld in te zamelen, waarmee dan vervolgens T-shirts werden gekocht. Ook vermeldde u dat u soms naar vergaderingen ging (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ dd. 08.02.2012, p. 3). Echter, tijdens uw gehoor door het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u op niet mis te verstane wijze dat uw man begin mei 2010 lid werd van de UFDG, maar dat u zelf niet ingeschreven was als lid en dat u enkel gekend was bij het groepje vrouwen van de UFDG in de wijk (CGVS dd. 14/05/2012, p. 5). In het kader van uw beroep bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen herhaalde u in uw verzoekschrift opnieuw dat u geen lid was van UFDG (arrest RvV nr. 98 694, p. 6).

In een poging deze manifeste tegenstrijdigheden uit te klaren, werd u gevraagd hoe u tegen het licht van uw eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal een lidkaart op uw naam kon voorleggen die dateert van 2008. U moest evenwel een afdoende verklaring schuldig blijven en u stelde 'niet [te weten] hoe dat is gekomen' en geen idee te hebben 'hoe dat in mijn dossier werd opgeschreven dat ik geen lid was van het UFDG' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 12). Gezien het gehoorverslag louter een getrouwe weergave vormt van de door u gedane verklaringen, werd u erop gewezen dat dit eenvoudigweg resulteerde uit het feit dat u tijdens uw eerste gehoor had gezegd dat enkel uw man sinds 2010 lid was. Dit ontkende u met klem en u gaf, in vergelijking met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor, nogmaals een verschillende versie van de feiten op: 'Mijn man is militant van UFDG sinds 2008, maar hij is in 2009 onder algemeen secretaris geworden' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 12). Een andere poging om tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal de flagrante incoherentie met betrekking tot uw lidmaatschap op te helderen, bleef eveneens vruchteloos. U poneerde: 'Het kan zijn dat ik zei dat ik geen lid was van de section motard, maar ik had wel gezegd dat ik penningmeester was van die section. Hoe kan ik nu penningmeester zijn en geen lid zijn?' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 6). Tijdens uw eerste gehoor werd echter vrijwel letterlijk dezelfde bedenking opgeworpen door het Commissariaat-generaal, maar hierop antwoordde u: 'Ik heb dat groepje in het leven geroepen, het was ter steun van mijn man (...) we waren niet officieel erkend' (CGVS dd. 08/05/2012, p. 5). Kortom, hier zinspeelde u op het feit dat u slechts actief was binnen een door u opgerichte vrouwengroep in de wijk, gelieerd aan de section motard maar onafhankelijk van de nationale UFDG. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd tijdens uw tweede gehoor, liet u het na klaarheid te scheppen over deze kwestie en doet u zelfs wederom afbreuk aan uw eerdere verklaringen door uzelf nogmaals tegen te spreken. U riposteerde namelijk: 'Ik ben een militant van UFDG en de section motard hoort bij UFDG. Ik ben penningmeester geworden van die section motard om mijn man te helpen' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 6).

Aangezien het lidmaatschap van UFDG van zowel u als uw man een zulk cruciaal element vormt in uw asielrelaas en het bovendien de directe aanleiding vormde voor uw vlucht, is het volstrekt onaannemelijk dat u hierover verklaringen aflegde die zowel qua chronologie als qua feitelijkheden in het geheel niet met elkaar te rijmen vallen. Gegeven de hierboven vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden, dient dan ook te worden besloten dat de door u neergelegde lidkaart van UFDG geenszins bewijst dat u sedert 2008 lid zou zijn van deze partij.

Ook het door u neergelegde attest, opgesteld op 15 oktober 2012 door de vicevoorzitter van de UFDG Guinee, Fodé Oussou Fofana kan het gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot uw engagement voor UFDG Guinee niet herstellen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk dat '(...) s'agissant des attestations, beaucoup de faux documents circulent et certaines personnes qui les signent ne sont pas habilitées à le faire' (Document de réponse, Sujet: Documents, 15/09/2011, update 15/10/2012). Niettegenstaande uit dezelfde informatie blijkt dat binnen UFDG enkel vicevoorzitters bevoegd zijn om documenten te ondertekenen en hoewel het inderdaad zo is dat het door u voorgelegde attest is opgesteld en ondertekend door de hiertoe door de partij gemachtigde vicevoorzitter Fofana, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het weldegelijk gaat om een authentiek document. Gezien de vele valse documenten die in omloop zijn, is het immers cruciaal dat u Fofana's omschrijving van uzelf als '(...) bien militante de notre Parti' weet te schragen met geloofwaardige verklaringen. Gezien hierboven reeds overduidelijk werd aangetoond dat dit allerm minst het geval is, kan er geen waarde gehecht worden aan het door u voorgelegde attest ter staving van uw asielaanvraag.

Daarnaast legde u een steunkaart van de section motard van UFDG voor en stelde u: 'Ik ben penningmeester geworden van die section motard om mijn man te helpen. (...) Toen ik deze initiatieven had genomen, hebben ze ook wel geconstateerd dat ik mensen wel kon overtuigen, wel mensen kon verzamelen, dan hebben ze op dat moment een lidkaart aan mij gegeven als penningmeester van de section motard (CGVS dd. 20/02/2013, p. 6; 10). Gevraagd wanneer dit was, antwoordde u: 'In 2010, tijdens de campagne. Maar mijn adhesie [bij UFDG] was in 2008' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 6). Dat u deze kaart zou hebben ontvangen tijdens de campagne in 2010 staat echter in schril contrast met de datum van afgifte vermeld op de desbetreffende kaart, met name 22 juli 2008. Analooq aan de vage en incoherente verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw lidmaatschap van UFDG Guinee holt deze flagrante tegenstrijdigheid de waarachtigheid van uw engagement voor de section motard verder uit. Derhalve wijzigt ook deze door u voorgelegde steunkaart op generlei manier de uitkomst van uw eerste asielaanvraag.

Aangaande de twee attesten met betrekking tot uzelf en uw man, opgesteld door de voorzitter van de section motard van UFDG, Diallo Amadou Oury, dient te worden opgemerkt dat ze bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal kunnen worden beschouwd. Niet alleen is de voorzitter van de section motard tevens de neef van uw man (CGVS dd. 20/02/2013 p. 8; 15), bovendien onderhield u telefonisch contact met hem nadat u 'zijn nummer gekregen had van het kantoor van UFDG hier' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 13). Gezien de persoonlijke band tussen u beiden valt het nauwelijks uit te sluiten dat deze twee attesten op uw verzoek werden opgesteld en is er geen enkele garantie dat de verklaringen die hij op papier zette effectief waarheidsgetrouw zijn. Te meer daar u tijdens het gehoor verklaarde: 'Ik heb toen tegen hem [de neef van mijn man] gezegd dat ik met de lokale UFDG had gesproken, ik heb aan de lokale UFDG gevraagd om te bevestigen dat ik lid van UFDG ben, hij zei tegen mij dat ik ook een attest moest vragen om te bevestigen dat ik lid van de section was' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 13).

In het licht van de door u afgelegde vage en weinig aannemelijke verklaringen over de aanvang en inhoud van uw activiteiten binnen UFDG België, kunnen daarenboven de lidkaart van UFDG België en de schriftelijke getuigenis van Safayou Bah van UFDG België bezwaarlijk overtuigend genoemd worden als bewijs voor uw engagement binnen Belgische afdeling van de partij.

U verklaarde 'niet vroeger [te weten] dat de partij een soort van representatie had in België (...) maar later, in juli [2012], toen Bah Oury hier was, ging ik naar de receptie van Bah Oury, daar heb ik leden van UFDG België ontmoet' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 7). Gevraagd hoe u het bestaan van een lokale afdeling van UFDG te weten kwam, antwoordde u dit 'via internet [te hebben] gezocht' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 8). Dat u echter tot de zomer van 2012 talmde om meer informatie in te winnen over de eventuele buitenlandse vertakkingen van de partij waarvoor u zich in Guinee naar eigen zeggen dermate engageerde, roept vragen op over uw beweerdde interesse in de partij. Dat u enerzijds aangaf dat u ervan afzag contact te zoeken met UFDG uit angst dat iemand de Guinese autoriteiten zou verwittigen dat u zich in België schuilhield (CGVS dd. 20/02/2013, p. 7), maar dat u anderzijds niet veel eerder in alle anonimiteit internet consulteerde en er dan in juli 2012 plotsklaps toch geen graten meer in zag om persoonlijk een groots evenement te vervoegen dat werd georganiseerd door UFDG België, valt eveneens moeilijk met elkaar te rijmen (CGVS dd. 20/02/2013, p. 7).

Verder beweerde u dat u op regelmatige basis participeerde aan de tweewekelijkse vergaderingen georganiseerd door UFDG België (CGVS dd. 20/02/2013, p. 12). Zo stelde u: 'Ik ben begonnen in juli en ik ben volgens mij naar acht vergaderingen geweest, ik ben niet in januari en februari geweest, maar die anderen heb ik bijgewoond' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 12). Gevraagd wat er op deze vergaderingen werd besproken, raakte u echter niet verder dan een wel zeer vage uitleg. Naar uw zeggen zou er 'bijna altijd over dezelfde dingen [worden] gesproken (...) tegenwoordig is het onderwerp de CENI [Commission Electorale Nationale Indépendante], er werd ook gevraagd om geld te verzamelen om mensen te helpen die geblesseerd raakten tijdens de manifestatie in Guinee' (CGVS dd.

20/02/2013, p. 8). Hoewel het inderdaad aannemelijk is dat er aan fondsenwerving wordt gedaan om UFDG-activisten in Guinee een hart onder de riem te steken, is het verbazingwekkend dat u concrete informatie moest schuldig blijven wanneer de kwestie verder werd uitgediept. Gezien uw politiek engagement zou er redelijkerwijs van u kunnen verwacht worden dat u hierbij toch enige duiding zou kunnen geven, maar u stelde louter 'er zijn altijd manifestaties in Guinee, altijd probeert de overheid slechte dingen met de betogers te doen' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 8). Wanneer u een tweede maal werd gevraagd naar de aanleiding van de door u aangehaalde geldinzameling, klonk het slechts karig en uitermate algemeen: 'De algemene situatie daar, de manifestaties, in het begin, tijdens de campagne van de verkiezingen en nog steeds' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 8). Gezien u opperde dat u niet louter aanwezig was op deze vergaderingen, maar u zich daarenboven zeer actief opstelde mag dit gebrek aan gedegen kennis nog meer verbazen (CGVS dd. 20/02/2013, p. 7; 10). U verklaarde: 'Ik kwam niet alleen zitten en luisteren, ik stelde ook vragen, ik bracht ook ideeën aan' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 10). Eén van de door u aangebrachte ideeën blijkt desgevraagd het uitgeven van een publicatie om de internationale gemeenschap te sensibiliseren over de gebeurtenissen in Guinee (CGVS dd. 20/02/2013, p. 10). Dat dit voorstel vooralsnog niet werd uitgevoerd, doet vermoeden dat uw actieve rol binnen UFDG België met een behoorlijke korrel zout dient te worden genomen (CGVS dd. 20/02/2013, p. 10). Te meer daar de andere voorbeelden die u in dit verband aanhaalde ('Ik kwam altijd [naar de vergaderingen]' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 7); 'Ik probeerde elke vergadering iemand mee te nemen' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 11)), bezwaarlijk kunnen doorgaan als getuigen van een zeer uitgesproken engagement.

Met betrekking tot de convocaties gericht aan zowel uzelf als uw man, uitgaande van het 'Escadron Gendarmerie Mobile n° 2 - Hamdalaye' kunnen vervolgens eveneens ettelijke bedenkingen worden gemaakt.

Zo verklaarde u dat uw man onderdook op 25 januari 2012, dat u zelf Guinee ontvluchtte op 4 februari 2012 (CGVS dd. 14/05/2012, p. 1) en dat uw schoonmoeder na uw vertrek aanvankelijk tweewekelijks en later maandelijks politieagenten over de vloer kreeg die haar naar aanleiding hiervan bedreigden (CGVS dd. 20/02/2013, p. 5). Het is echter weinig plausibel dat er slechts één convocatie voor elk van uw beiden werd afgeleverd in een tijdspanne van ruim één jaar, waarin er naar uw eigen zeggen onafgebroken naar u werd gezocht (CGVS dd. 20/02/2013, p. 5). Expliciet gevraagd of dit de enige convocaties waren die u dan wel uw man ontving, antwoordde u instemmend (CGVS dd. 20/02/2013, p. 14). Wel voegde u er even later aan toe: 'Het probleem is dat bij ons thuis iedereen analfabeet is, niemand kan een inhoud van een brief weten (...) het [kan] wel zijn dat er bij ons thuis wel andere documenten werden gebracht, maar omdat iedereen bij ons thuis analfabeet is, kan het wel zijn dat deze andere papieren gewoon zo werden weggegooid' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 14). Gevraagd waarom thuis afgeleverde, mogelijks belangrijke documenten zonder meer zouden worden weggegooid, wees u de kinderen in huis met de vinger en stelde u dat '[uw schoonmoeder] documenten niet zomaar gaat weggooiden' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 14). Deze door u aangevoerde verklaringen houden echter geenszins steek en zijn dermate onwaarachtig dat ze geen afdoende verklaring bieden voor de vaststelling dat er in een tijdspanne van ruim één jaar slechts één convocatie voor u en één voor uw man zou zijn afgeleverd.

In dit verband dient bovendien te worden aangestipt dat uw schoonmoeder er blijkbaar in slaagde op dezelfde plek te blijven wonen en dit niettegenstaande de plunderingen in haar huis en de bedreigingen die ze te verduren kreeg (CGVS dd. 20/02/2013, p. 5). Hoewel u aangaf dat ze bij voorkeur eveneens Conakry zou verlaten (CGVS dd. 20/02/2013, p. 4), vormt het feit dat ze vooralsnog niet verhuisde een zeer sterke indicatie dat de aanhoudende vervolging door de autoriteiten danig dient te worden gerelativeerd. Indien de plunderingen en bedreigingen waarvan u sprak werkelijk zulke proporties aannamen als u in de loop van het gehoor suggereerde, is het moeilijk te geloven dat uw schoonmoeder dit alles zomaar zou ondergaan en uw voorbeeld om weg te vluchten niet zou volgen.

Bovendien is het moment waarop u deze convocaties bemachtigde enigszins opzienbarend. Hoewel de door u voorgelegde convocaties dateren van respectievelijk 13 maart 2012 en 13 augustus 2012, zei u ze pas te hebben ontvangen in november 2012 nadat uw schoonmoeder ze doorspeelde aan de neef van uw man en wanneer u hem vroeg uw huwelijksakte en de convocaties op te sturen (CGVS dd. 20/02/2013, p. 9; 13). Ter verklaring waarom u deze documenten niet eerder kon verkrijgen, voert u aan dat u aanvankelijk geen contact had met de neef van uw man en dat pas veranderde door tussenkomst van UFDG België (CGVS dd. 20/02/2013, p. 9; 13). Zoals hierboven reeds aangestipt, is het op zijn zachtst gezegd vreemd dat u pas in juli 2012 contact zocht met UFDG België. Nog verwonderlijker is dat u er in het huidige communicatietijdperk niet op één of andere manier in slaagde uw familieleden eerder te contacteren en trachtte navraag te doen over de nasleep van uw problemen in Guinee. Dat u 'uw agenda niet meenam door de omstandigheden' zoals u tijdens uw eerste gehoor ter vergoelijking aanvoerde, is hiervoor allerm minst een afdoende verklaring (CGVS dd. 08/05/2013, p. 2).

Tenslotte is het bijzonder eigenaardig dat de lay-out van beide convocaties dermate verschillend zijn. Te meer aangezien ze beiden zijn uitgevaardigd door hetzelfde Escadron Gendarmerie Mobile n° 2 Hamdalaye en dit met slechts enkele maanden tussentijd.

Dit alles roept vragen op bij de authenticiteit, alsook bij de bewijswaarde van de voorgelegde convocaties.

Het ontvangstbewijs van DHL vormt enkel een aanwijzing dat er aan u documenten werden verstuurd vanuit Conakry door een mevrouw [B.M.T.], van wie u beweerde 'ik ken haar niet, ze is bekend bij de lokalen van UFDG hier' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 9).

Ook de huwelijksakte van uw huwelijk met [T.A.D.] op 22 september 2006 verandert niets aan de uitkomst van uw eerste asielaanvraag. Uw huwelijk werd hier immers niet in twijfel getrokken.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode, die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van zes maanden, blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, dd. 10 september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een schending van de motiveringsplicht (artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook op een beoordelingsfout.

2.1.1. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*,

Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.2. De verzoekende partij stelt dat de door haar neergelegde documenten en haar verklaringen duidelijk aantonen dat zij actief was en is bij de UFDG en gelet op de actuele situatie in haar land van herkomst meent zij dat haar veiligheid niet gewaarborgd is in geval van terugkeer naar Guinee. Verzoekster stelt dat zij wel degelijk lid was van de UFDG en wijst erop dat zij diverse documenten heeft neergelegd om dit te bewijzen, waaronder een attest opgesteld door één van de vice-voorzitters van de partij dr. Fodé Oussou Fofana, haar lidkaart en een getuigenis van de heer Bah Safayou. Verzoekster meent dat de motivatie van verwerende partij om de echtheid van het attest van de heer Fodé Oussou Fofana in vraag te stellen totaal onaanvaardbaar is, enerzijds omdat deze geen serieuze reden bevat waarom het niet over een authentiek document zou gaan, en anderzijds omdat het Commissariaat-generaal (CGVS) geen stappen heeft ondernomen om de echtheid van het document vast te laten stellen door contact op te nemen met de heer Fodé Oussou Fofana of met andere leiders van de partij. Verzoekster wijst er verder op dat zij lid is geworden van de UFDG Benelux en meerdere vergaderingen van de partij heeft bijgewoond. Tenslotte verwijst verzoekster naar een persbericht van de UFDG d.d. 24 november 2012 waaruit blijkt dat in de gemeente van Ratoma in november 2012 personen die ervan verdacht werden de UFDG te steunen het slachtoffer werden van afpersing. Verzoekster verwijst ook naar rechtspraak van de Raad van 19 november 2012 waar gesteld werd dat er weliswaar nog geen situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet maar dat er toenemende spanningen zijn die een bijzondere voorzichtigheid noodzakelijk maakt met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen van Guineese onderdanen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van het arrest inzake de vorige asielaanvraag is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door de verzoekende partij aangevoerd in het kader van haar huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het

administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verweerder stelt terecht in zijn nota (p. 3) *“dat verzoekster ter motivatie van haar huidige asielaanvraag terugrijpt naar de motieven die zij reeds tijdens haar eerste asielaanvraag aanhaalde, die echter ongeloofwaardig werd bevonden, en dat zij geen gegevens of elementen heeft aangebracht die alsnog een ander licht kunnen werpen op de appreciatie waartoe de Commissaris-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag is gekomen. Bovendien heeft verzoekster nog bijkomende tegenstrijdige verklaringen afgelegd – met name over haar lidmaatschap van de UFDG en dat van haar man, zowel qua chronologie als qua feitelijkheden – waardoor haar geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. Verwerende partij is dan ook de mening toegedaan dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft beslist om verzoekster het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.”*

Daar waar verzoekster nieuwe documenten neerlegt met betrekking tot haar activiteiten voor en lidmaatschap van de UFDG wijst de Raad erop dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). Terecht stelt verweerder in zijn nota (p. 4): *“De commissaris-generaal hield rekening met alle stukken voor de behandeling van de zaak, doch stelde vast dat deze geenszins van die aard zijn dat ze de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster kunnen herstellen.”*

Daar waar verzoekster stelt dat het CGVS stappen diende te ondernemen om de echtheid van het document opgesteld door Fodé Oussou Fofana, een vice-voorzitter van de UFDG, te laten vaststellen door contact op te nemen met deze heer of met andere leiders van de partij, is de Raad het hier niet mee eens.

Terecht stelt verweerder: *“De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn, noch is hij verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. [...] Er is evenwel slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht (RvV nr. 67.749 van 30 september 2011). Verzoekster kan dus niet worden gevolgd wanneer zij de Commissaris-generaal verwijt dat geen authenticiteitsonderzoek werd gedaan naar het door haar voorgelegde document, daar uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier onmiskenbaar blijkt dat “(...) s’agissant des attestations, beaucoup de faux documents circulent et certaines personnes qui les signent ne sont pas habilitées à le faire”. Daarenboven hebben documenten slechts een ondersteunende werking. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu duidelijk niet het geval is (RvV, nr. 75.592 van 21 februari 2012, RvV nr. 76 953 van 12 maart 2012). De Commissaris-generaal oordeelde bijgevolg terecht dat het door verzoekster neergelegde attest geen enkele bewijskracht heeft.”*

2.1.3. Met betrekking tot haar in België geboren overspelige dochter vreest verzoekster de reactie van haar familie en haar schoonfamilie bij wie zij inwoonde in geval van terugkeer naar Conakry. Verzoekster vreest verder dat haar kind een moeilijk leven zal hebben aangezien zij buiten het huwelijk is geboren en zij niet erkend is door haar biologische vader. Verzoekster verwijst in dit verband naar de SRB, *“Guinée – les mères célibataires et les enfants nés hors mariage”*, d.d. juni 2012 waaruit blijkt dat de situatie van kinderen die buiten het huwelijk geboren zijn moeilijk is, vooral bij de Peuls. Verzoekster vreest ook dat haar dochter besneden zal worden in geval van terugkeer naar Guinee. Verzoekster voert aan afkomstig te zijn van een traditionele Peul familie: toen zij nog jong was, werd zij door haar ouders uitgehuwelijkt aan een oudere man; haar oudste dochter die bij haar moeder verblijft, werd een jaar geleden besneden terwijl verzoekster expliciet had gevraagd dat zij niet besneden zou worden. Verzoekster vreest dat haar jongste dochter ook zal worden blootgesteld aan deze mutilatie en verwijst in dit verband naar het *“Algemeen Ambtsbericht Guinee”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, d.d. 9 september 2011 waaruit blijkt dat deze praktijk heel vaak voorkomt in Guinee.

2.1.3.1. Verweerder stelt “dat de door verzoekster aangevoerde vrees voor haar (schoon-) familie omwille van haar in België geboren buitenechtelijke dochter, alsook de vrees dat haar dochter een moeilijk leven zal hebben in Guinée aangezien zij buiten het huwelijk is geboren in essentie nieuwe vervolgingsgronden betreffen die geheel los staan van de elementen van haar asielaanvraag zoals aangebracht en beoordeeld door het CGVS. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij deze feiten niet eerder in de procedure had kunnen aanbrengen, zeker nu uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op het moment van haar gehoor op het CGVS in het kader van haar huidige asielaanvraag hoogzwanger was, én zij bovendien expliciet werd gevraagd naar de vader van haar ongeborn kind (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 20 februari 2013, p. 2-3). Verzoekster heeft tijdens het gehoor in het geheel geen melding gemaakt van een vrees omwille van haar ongeborn buitenechtelijk kind in geval van terugkeer naar Guinée, hoewel dit redelijkerwijs van haar kon worden verwacht. Verweerder wenst in dit verband te benadrukken dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn of haar asielaanvraag zo volledig en gedetailleerd mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem of haar de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (naar analogie van: RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006; RvV, nr. 9495 van 3 april 2008). Verwerende partij is dan ook van oordeel dat de door verzoekster tijdens de beroepsprocedure aangebrachte vrees niet kan aanzien worden als een “nieuw gegeven” zoals omschreven in artikel 39/76, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat er tijdens het gehoor naar aanleiding van de tweede asielaanvraag weliswaar gevraagd werd naar de vader van het jongste kind en derhalve de commissaris-generaal op de hoogte was van de nakende geboorte van haar overspelig kind en dit wordt door hem niet betwist. Er werd niet gevraagd naar eventuele problemen die er zouden kunnen voortvloeien in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in dit verband (gehoor, p. 4). Uit het gehoor blijkt dat de vraag “Wat denkt u dat er u zal overkomen in geval van een terugkeer?” die normaal bij elke asielaanvraag op het einde van het gehoor gesteld wordt en ook op het gehoorformulier staat niet gesteld werd en evenmin de vraag of verzoekster nog iets toe te voegen had aan haar relaas. Het hele gehoor handelde uitsluitend over de feiten aangehaald in de eerste asielaanvraag en nieuwe bewijzen in dit verband. Verzoekster stelt ter zitting ook dat zij het geslacht van haar kind niet kende op het ogenblik van het gehoor en dat er steeds gezondheidsproblemen mogelijk zijn bij de geboorte van een kind. De mogelijkheid voor verzoekster om het geslacht van haar kind te kennen betekent niet noodzakelijk dat zij dit kende en er kan dan ook niet zo maar van worden uitgegaan dat zij reeds wist dat zij zwanger was van een dochter zoals gesteld in de verweernota. In casu kan dan ook aangenomen worden dat verzoekster de in haar verzoekschrift vermelde nieuwe gegevens niet vroeger heeft kunnen aanbrengen zoals bepaald in artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Daarenboven stelde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest 81/2008 van 27 mei 2008: “B.30. Artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 schendt de in het middel genoemde bepalingen niet, wanneer het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die kennisneemt van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet beperkt.”

Het is dan ook aangewezen deze nieuwe elementen mee te betrekken in het beraad. De verwerende partij heeft trouwens met betrekking tot de genitale vrouwenverminking een SRB “Guinée, Les Mutilations Génitales Feminines (MGF)” van april 2013 gevoegd.

2.1.3.2. Verzoekster stelt dat zij de reactie vreest van haar familie en haar schoonfamilie bij wie zij woonde in geval van terugkeer naar Conakry met haar in België geboren dochter. “Het gaat niet alleen om een kind buiten het huwelijk gekregen maar over een overspelig kind [...]”. Verzoekster vervolgt dat het onmogelijk is voor haar naar haar schoonfamilie terug te keren met haar overspelige dochter. Zij zou dus bij haar traditionele familie dienen terug te keren nu dat zij over geen middelen beschikt om alleen met haar kinderen te leven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij betreffende haar dochter verwijst naar de moeilijke situatie van kinderen, in het bijzonder meisjes, zoals gesteld in het uittreksel van een SRB van CEDOCA in bijlage bij het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in het rechtsplegingsdossier geen informatie heeft neergelegd betreffende de plaats van het huwelijk in de Guineese samenleving en de eventuele gevolgen die de geboorte van een overspelig kind kan hebben ten nadele van de moeder en het kind zelf. De SRB neergelegd door de verzoekende partij is ook slechts een beperkt aantal bladzijden uit de betrokken SRB, heeft betrekking op buitenechtelijke kinderen en geeft dan ook slechts een beperkt beeld op de problematiek. De Raad meent dat er in dit verband essentiële elementen

ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.1.3.3. De verzoekende partij stelt dat zij bij haar traditionele Peul-familie zal dienen terug te keren nu dat zij over geen middelen beschikt om alleen met haar kinderen te leven: toen zij nog jong was werd zij uitgehuwelijkt door haar ouders met een oudere man; haar oudste dochter die met haar moeder verblijft werd een jaar geleden besneden terwijl verzoekster expliciet gevraagd had dat zij niet besneden zou worden. In geval van terugkeer vreest zij dat haar jongste dochter ook blootgesteld zou worden aan die mutilatie. De verzoekende partij verwijst naar het Nederlandse Ambtsbericht d.d. 9 september 2011 en wijst erop dat het percentage van vrouwen die besneden zijn aantoonbaar dat die praktijk heel veel voorkomt in Guinee.

De Raad meent dat de verwerende partij er terecht op wijst dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij uit een traditionele Peul-familie komt. De verwerende partij wijst er ook terecht op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij afkomstig is uit de hoofdstad Conakry en dat zij universitair geschoold is. Verzoekster toont haar onafhankelijkheid en zelfstandigheid verder aan doordat zij enkele stades heeft kunnen doen bij een bank, en kon scheiden van haar eerste man om nadien te trouwen met de man van haar keuze. Toch is het aangewezen om ook op dit vlak te oordelen met kennis van alle relevante gegevens met betrekking tot de bovenvermelde eventuele maatschappelijke en/of familiale (uitsluitings-)situatie van moeder en/of dochter.

De verwerende partij heeft bij haar nota een SRB gevoegd "*Guinée, Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)*" dd. april 2013. Daargelaten de vraag of het bovenvermelde stuk een nieuw gegeven is in de zin van art. 39/76 van de vreemdelingenwet belet dit niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in recht die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd. Dit is *in casu* het geval. Het bovenvermeld stuk wordt om die reden in het beraad betrokken.

Daar waar de verzoekende partij een studie van 2006 neerlegt waaruit blijkt dat genitale vrouwenverminking van het type III een belangrijk gezondheidsrisico betreft voor moeder en kind stelt de Raad vast dat de studie betrekking heeft tot Burkina Faso, Ghana, Kenya, Senegal en Sudan, maar niet op Guinee en is dit geen weerlegging van de bovenvermelde motieven.

2.1.4. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar een persbericht van de UFDG d.d. 24 november 2012 waarin gesteld wordt dat de vreedzame bevolking van de Ratomawijk, waar verzoekster van afkomstig is, het voorwerp van ernstig geweld zijn door de politiediensten. Er is sprake van mishandeling en arbitraire arrestaties van diverse personen.

Verzoekster verwijst ook naar rechtspraak van de Raad van 19 november 2012 waar gesteld werd dat er weliswaar nog geen situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet maar dat er toenemende spanningen zijn die een bijzondere voorzichtigheid noodzakelijk maken met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen van Guineese onderdanen.

Ter zitting heeft de verzoekende partij een persartikel d.d. 25 mei 2013 betreffende geweld in de straten van Conakry naar aanleiding van gevechten tussen regeringsvoorstanders, opposanten en de politiediensten met talrijke doden tot gevolg en een communiqué met betrekking tot een aanval op de woning van de voorzitter van UFDG op 19 juni 2013 neergelegd.

Daargelaten de vraag of de bovenvermelde stukken een nieuw gegeven zijn in de zin van art. 39/76 van de vreemdelingenwet belet dit niet dat deze stukken mede in het beraad worden betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien deze stukken wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in recht die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd. Dit is *in casu* het geval. De bovenvermelde stukken worden om die reden in het beraad betrokken.

De Raad stelt vast dat de informatiebundel SRB: "*Guinée, Situation op het vlak van de veiligheid*", waarop de commissaris-generaal zich baseert dateert van september 2012 en meent dat dit rekening houdend met de zorgwekkende situatie in Guinee, zoals reeds aangehaald in deze SRB en in de recentere rechtspraak van de Raad van november 2012, het communiqué van 24 november 2012 en het door verzoekende partij neergelegde persartikel d.d. 25 mei 2013 betreffende geweld in de straten

van Conakry en een communiqué betreffende een aanval op de woning van de voorzitter van UFDG op 19 juni 2013, onvoldoende actueel is om de Raad toe te laten de huidige veiligheidssituatie, meer bepaald op het ogenblik van zijn oordeel, te beoordelen ten aanzien van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat er ook in verband met de situatie van de gevolgen van een overspelig kind voor moeder en kind essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 maart 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. de MOFFARTS